

„Er det Randers? . . . Ja! . . . Er det Doktor Mikkelsen?“
En fjern kvindelig Stemme svarede: „Doktoren er kørt ud . . .
Er det København, jeg taler med?“

„Ja.“

„Saa er det velsagtens fra Professor Hagen?“

Jytte svarede Ja.

„Naa! Saa har jeg en Besked at bringe fra Doktoren. Jeg
skulde sige, at Godsejer Dihmer døde iaftes Klokken ni.“

Da Jytte havde lagt Hørerøret ned, stod hun en Tid stum og
hørte stadig den fremmede Stemme inde fra Fjernheden og Mør-
ket. „Godsejer Dihmer døde iaftes Klokken ni.“

Saa vaklede hun ind i Soveværelset og satte sig paa Senge-
kanten med Hænderne for Ansigtet.

„Hvad har jeg gjort!“ hulkede hun.

Men snart efter blev hun stille, løftede Hovedet og priste sin
døde Ven lykkelig. Nu havde han stridt Livets onde Strid tilende.
Han var udløst af denne frygtelige Verden, hvor alt var Bedrag
undtagen Skuffelsen, alt Blændværk undtagen Savnet og Sorgen.
Hun saae ham for sig, stivnet i Døden, hvid og kold og stille, som
hendes Mor havde været det. Hun saae den skønne, brede Pande,
de lukkede Øjne og Munden, som hun en eneste Gang havde
kysset.

Det Øjeblik vilde hun mindes som Evighedsglimtet i sit Livs
lange Tusmørke. Men det var kun godt, at det blev ved dette ene
lynsnare Kærlighedsmøde. Nu var han blevet skaanet for alt det
onde, som Menneskene gjorde hinanden, naar de elskede. Og
selv kunde hun tænke paa deres Kærlighed uden Anger, kunde
bære Sorg for ham i sit Hjerte uden at blues.

Paany viste han sig for hende, saadan som hun havde set ham
hin Aften paa det italienske Hotel, da han midt under Variete-
forestillingen kom frem i Døren og stirrede paa hende med et
stort, forundret Blik. Allerede dengang en forklaret Skikkelse.
Allerede dengang saa langt paa Vej til en lykkeligere Verden, at
hun ikke havde haft Mod til at holde ham tilbage. Havde han dog
blot forstaaet det!

Selv skulde hun maaske endnu i mange Aar henslæbe en Skyg-